

РЕШЕНИЕ

№ 2371

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 13.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **10539** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 165 от Закона за министерство на вътрешните работи.

Образувано е по жалба, подадена от А. Ц. А., чрез адв. Д., срещу заповед № 8121К-12687/01.11.2022 г., издадена от министъра на вътрешните работи, с която жалбоподателят е временно преназначен, за срок от 1 година, на ръководна длъжност началник /РУ - СДВР/ в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 от ЗМВР“, считано от деня, следващ датата на запознаването му със заповедта.

Жалбоподателят претендира за отмяна на оспорената заповед поради противоречието ѝ с материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и несъответствие с целта на закона. В жалбата се твърди, че в същата липсват мотиви, доколкото не са посочени конкретните фактически обстоятелства, сочещи на наличие на служебна необходимост по смисъла на ЗМВР. В заповедта са посочени общи основания за издаването ѝ, а докладната записка, на която се е позовал административният орган не е индивидуализирана с номер и дата на издаване. Сочи се, че служителят не е запознат с посочената докладна, с което е ограничено правото му на защита. Изложени са доводи за противоречие на акта с материалния закон – чл. 165, ал. 2 ЗМВР, тъй като в случая не е налице служебна необходимост по смисъла на § 1, т. 23 от ДР на ЗМВР. Твърди се, че в акта липсва изложение на конкретни факти и обстоятелства, които да обуславят извод за възникнала служебна необходимост за преназначаване на жалбоподателя без негово

съгласие.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят, представляван от адв. Д., моли съд да отмени оспорената заповед поради противоречието ѝ с материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Претендира присъждане на разноски по представен списък. Прави възражения за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – министъра на вътрешните работи, чрез процесуален представител юрк. С., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Подробни аргументи за законосъобразност на оспорената заповед излага в представени по делото писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че към датата на издаване на оспорената заповед А. Ц. А. заема длъжността началник на 03 РУ - СДВР.

С докладна записка рег. № 8121р-22459/01.11.2022 г. главният секретар на МВР е уведомял министъра на вътрешните работи, че със заповед № 8121К-6435/13.05.2021 г. за изменение на заповед № К-7609/25.06.2010 г. е създадено Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т.1 ЗМВР. Посочено е, че за ефективното изпълнение на една от основните дейности на МВР, свързана с провеждането на държавната политика по превенцията, противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, защитата на националната сигурност, защитата на правата и свободите на гражданите, възниква служебна необходимост от включване в създаденото Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т.1 ЗМВР на служители, които имат необходимия професионален опит в областта на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Посочени са подходящи служители за изпълнение на подобна задача, сред които и комисар А. А. - началник на 03 РУ – СДВР, като е предложено същите да бъдат временно преназначени по служебна необходимост на ръководна длъжност началник /РУ - СДВР/ в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 от ЗМВР" за срок от една година.

С оспорената в настоящото производство заповед № 8121К-12687/01.11.2022 г., издадена от министъра на вътрешните работи, на основание чл. 165, ал. 1 – ал. 3 и ал. 5 ЗМВР вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи и фактически основания за прилагането ѝ, А. А. - началник на 03 РУ – СДВР е временно преназначен, за срок от 1 година, на ръководна длъжност началник /РУ - СДВР/ в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 от ЗМВР", считано от деня, следващ датата на запознаването му със заповедта. Временното преназначаване е мотивирано с необходимостта от ефективно изпълнение на една от основните дейности на МВР, свързана с провеждането на държавната политика по превенцията, противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, защитата на националната сигурност, защитата на правата и свободите на гражданите и с оглед изложеното в докладна записка. Видно от протокол от 01.11.2022 г., подписан от трима свидетели, служителят е отказал да отрази с подпис, че е запознат със съдържанието на заповедта, като е получил копие от същата.

Установява се, че със заповед № 8121з-1497/01.11.2022 г. на министъра на вътрешните работи е утвърдена длъжностна характеристика за длъжността началник /РУ - СДВР/

в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 от ЗМВР“, с която жалбоподателят е запознат на 02.11.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – министърът на вътрешните работи съгласно чл. 158, т. 4 от ЗМВР и в предписаната от закона форма. В акта са изложени фактически и правни основания за издаването му, като органът се е позовал на разпоредбите на чл. 165, ал. 1 – ал. 3 и ал. 5 от ЗМВР вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 8121з-310 от 17.07.2014 г. и въз основа на докладна записка е мотивирал извод за възникнала служебна необходимост. Не се споделя от съда становището на жалбоподателя за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила поради липса на мотиви в заповедта. Министърът на вътрешните работи е изложил мотиви, като е посочил, че временното преназначаване е свързано с необходимостта от ефективно изпълнение на една от основните дейности на МВР, свързана с провеждането на държавната политика по превенцията, противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, защитата на националната сигурност, защитата на правата и свободите на гражданите. Противно на твърдението в жалбата, органът е посочил и конкретното фактическо основание – създаденото „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т.1 ЗМВР“, чрез което да бъдат изпълнявани посочени по-горе задачи. Същевременно се е позовал на изготвена в хода на административното производство докладна записка, съдържаща мотиви за предложеното преназначаване на жалбоподателя. Действително в заповедта не е посочен номер и дата на съставяне на докладната записка, но този пропуск не е съществен доколкото част от мотивите, изложени в същата са инкорпорирани в оспорения акт. Същевременно по делото не са налице данни служителят да е поискал да бъде запознат със същата, респ. това да му е отказано. Настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон.

С нормата на чл. 165, ал. 1 ЗМВР е предвидена възможност държавният служител да бъде временно преназначен на същата или по-висока вакантна длъжност до заемането ѝ или при отсъствие на титуляря над 30 дни по ред, определен с наредба на министъра на вътрешните работи. Съгласно ал. 2 от посочената норма, временното преназначаване се извършва със съгласието на служителя, освен в случаите на мотивирана служебна необходимост. В разглеждания случай наличието на служебна необходимост е мотивирано с нуждата министърът на вътрешните работи да бъде подпомаган от създаденото „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т.1 ЗМВР“, в което да бъдат временно преназначени служители с професионален опит в областта на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, в т.ч. и жалбоподателят.

Дефиниция на понятието „служебна необходимост“ се съдържа в § 1, т. 23 от ДР на ЗМВР, а именно: "Служебна необходимост" е налице при извънредни промени в оперативната обстановка, състоянието на престъпността и обществения ред, нормативни промени и/или промени във функционалните задължения на структурите. Изложените мотиви в заповедта и в докладна записка рег. № 8121р-22459/01.11.2022

г. обуславят извод за наличие на служебна необходимост за временно преназначаване на служителя на ръководна длъжност без неговото съгласие. Създаването на посоченото звено с цел подпомагане на дейността на министъра на вътрешните работи, в което следва временно да изпълняват длъжност висококвалифицирани служители на МВР, правилно е възприето от ответника като служебна необходимост, доколкото е налице новосъздадена структура, т.е. налице е последната хипотеза, предвидена с § 1, т. 23 от ДР на ЗМВР. Същевременно конкретните дейности и задължения, за изпълнението на които служителят е временно преназначен, са регламентирани с утвърдена длъжностна характеристика за длъжността началник /РУ - СДВР/ в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 от ЗМВР“, с която жалбоподателят е запознат на 02.11.2022 г.

Що се отнася до преценката за необходимостта от създаване на посоченото звено, то тя е предоставена в правомощията на министъра съгласно чл. 33, т. 7 ЗМВР и е в рамките на неговата оперативна самостоятелност, поради което не подлежи на контрол в настоящото съдебно производство.

Неоснователни са и доводите за противоречие на заповедта с целта на закона. С разпоредбата на чл. 33, т. 7 ЗМВР изрично е предвидено правомощието на министъра на вътрешните работи да управлява човешките ресурси и да създава и закрива звена, извън тези, създадени със закона. Следователно в рамките на неговата оперативна самостоятелност е преценката дали да предприеме действия по реорганизация с оглед установената необходимост, както и какви да са тези действия. Същевременно, с чл. 165, ал. 2 ЗМВР е регламентирана и възможността, при възникване на служебна необходимост, служителят да бъде временно преназначен без неговото съгласие.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че в случая са налице основанията, предвидени с чл. 165, ал. 2 ЗМВР вр. § 1, т. 23 от ДР на ЗМВР за временно преназначаване на жалбоподателя без негово съгласие, поради което заповедта е съответстваща на материалния закон. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на МВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Основателно е възражението на жалбоподателя, чрез адв. Д., за прекомерност на претендираното от страната възнаграждение. Ответникът, чрез юрк. С., се позовава на чл. 25, ал. 2 вр. ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, които разпоредби регламентират размер на юрисконсултско възнаграждение за дела, които не са административни и са с определен материален интерес. Настоящото дело е административно и не е с материален интерес, поради което приложение намира чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Производството не е с висока фактическа и правна сложност и по него е проведено едно открито съдебно заседание, поради което в полза на МВР следва да се присъди сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 144 от АПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от А. Ц. А., ЕГН [ЕГН], срещу заповед № 8121К-12687/01.11.2022 г., издадена от министъра на вътрешните работи.
ОСЪЖДА А. Ц. А., ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерство на вътрешните работи, сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: